

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 61 Pž-5848/2019-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja NOVABELA GRUPA d.o.o., Zagreb, Augusta Šeone 3, OIB 83565636972, protiv 1. tuženika DESTILERIJA d.o.o. u stečaju, Zlatar Bistrica, Kolodvorska 4A, OIB 02267491884, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ante Dragičević, Zagreb, Selska cesta 90D, OIB 74126068971, i 2. tuženika Hrvoja MUČNJAKA iz Zagreba, Grada Mainza 33, OIB 38773984899, radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji i utvrđenja, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-122/2019-18 od 4. srpnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2020.

r i j e š i o j e

Uvažava se tužiteljeva žalba, ukida rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-122/2019-18 od 4. srpnja 2019. i predmet vraća tom sudu na ponovan postupak.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-122/2019-18 od 4. srpnja 2019.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-122/2019-18 od 4. srpnja 2019. odbačena je tužba za utvrđenje da je pobjono propuštanje podnošenja žalbe protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-240/16 od 21. prosinca 2017., o dosudi nekretnina prvotuženika, upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, drugotuženiku, kao nepravovremena.

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-122/2019-18 od 4. srpnja 2019. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da je pobjono propuštanje predlaganja da se dosuda nekretnina upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-240/2016 od 21. prosinca 2017. i javna dražba nekretnina, koja je određena zaključkom istog suda od 11. listopada 2017., proglase

nevažecima te da je drugotuženik dužan trpjeti namirenje tražbine tužitelja prema prvotuženiku do iznosa od 1.895.214,00 kn, utvrđene pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1135/2012 od 27. travnja 2017., iz svoje nekretnine upisane u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22 (točka I. izreke), te je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da ne postoji valjani pravni odnos temeljem kojeg je drugotuženik stekao pravo vlasništva na nekretnini u vlasništvu Prvotuženika upisanoj u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22 te za nalažanje IPrvotuženiku izdavanje isprave kojom dopušta upis prava vlasništva na predmetnoj nekretnini u korist IPrvotuženika, uz upozorenje da će u protivnom takvu ispravu zamijeniti predmetna presuda (točka II. izreke).

Protiv navedene presude i rješenja tužitelj je podnio žalbu zbog svih zakonom predviđenih razloga s prijedlogom da se pobijane odluke ukinu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred drugim sucem.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba protiv rješenja je osnovana, dok žalba protiv presude nije osnovana.

Ispitavši pobijane odluke na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da pobijano rješenje nije pravilno niti zakonito, dok je pobijana presuda pravilna i zakonita.

Osnovano ističe tužitelj da je donoseći pobijano rješenje prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe članka 71. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08., 125/11 i 78/15; dalje: ZOO) kojima su propisani rokovi za podnošenje tužbe za pobijanje. Tim je odredbama propisano da se tužba za pobijanje može podnijeti u roku od jedne godine za raspolaganje iz članka 67. stavka 1. ovog Zakona, a za ostale slučajeve u roku od tri godine (stavak 1.). Rok se računa od dana kad je poduzeta pravna radnja koja se pobija, odnosno od dana kad je trebalo poduzeti propuštenu radnju (stavak 2.).

Rokovi za podnošenje tužbe za pobijanje propisani citiranim odredbama su građanskopravni rokovi jer proizlaze iz odredaba građanskog materijalnog prava (ZOO-a). Međutim, suprotno žalbenim navodima, ti rokovi su i prekluzivni (peremptorni) jer njihovo propuštanje dovodi do gubitka prava na naknadno poduzimanje procesne radnje. Na prekluzivne rokove sud pazi po službenoj dužnosti pa je, suprotno žalbenim navodima, sud

dužan odbaciti tužbu ako i kada utvrdi da je ona podnesena nakon isteka navedenih zakonom propisanih rokova.

Iz citiranih odredaba proizlazi da se jednogodišnji rok pobijanja odnosi na naplatna raspolaganja iz članka 67. stavka 1. ZOO-a, odnosno na doložnu i kulpožnu paulijansku tužbu dok se trogodišnji rok pobijanja odnosi na obiteljsku paulijansku tužbu iz članka 67. stavka 2. ZOO-a i na kvazipaulijansku tužbu iz članka 67. stavka 3. ZOO-a. Kvazipaulijanskom tužbom iz članka 67. stavka 3. ZOO-a se pobijaju besplatne i s njima izjednačene pravne radnje kojim dužnik raspolaže u korist određene osobe. To su sva ona raspolaganja koja nisu naplatna i na koja dužnik nije obavezan, a kojima umanjuje svoju imovinu, što znači da su to sve radnje i postupci kod kojih u dužnikovu imovinu nije ušlo ništa kao protuvrijednost za ono što je tom radnjom ili postupkom iz nje izašlo.

U konkretnom slučaju pobjona pravna radnja u odnosu na koju je tužba odbačena kao nepravovremena predstavlja propuštanje podnošenja žalbe protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-240/2016 od 21. prosinca 2017., o dosudi nekretnina prvotuzenika, upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, drugotuzeniku. Pobjona pravna radnja propuštanja podnošenja žalbe predstavlja po ocjeni ovoga suda besplatnu pravnu radnju, odnosno pravnu radnju bez naknade kao što to osnovano ističe žalitelj. Stoga se, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, na tužbu kojom se pobija predmetna pravna radnja primjenjuje trogodišnji rok iz članka 71. stavka 1. ZOO-a, kao što to osnovano ističe žalitelj, a ne jednogodišnji rok kao što je to pogrešno utvrdio prvostupanjski sud. Budući da se u konkretnom slučaju radi o propuštanju određene radnje, u skladu s odredbom članka 71. stavka 2. ZOO-a, rok za podnošenje tužbe počinje teći od dana kad je trebalo poduzeti propuštenu radnju.

Iz spisa i obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je propuštenu radnju podnošenja žalbe u konkretnom slučaju trebalo poduzeti 7. siječnja 2018. kao posljednjeg dana roka za podnošenje žalbe. Budući da je tužba u ovom predmetu podnesena 17. siječnja 2019., proizlazi da je ona podnesena unutar trogodišnjeg roka iz članka 71. stavka 1. ZOO-a te da je takva tužba, suprotno utvrđenju prvostupanjskoga suda, pravovremena. Zbog pogrešnog pravnog pristupa da je tužba za pobijanje navedene pravne radnje nepravovremena, prvostupanjski sud je u konkretnom slučaju propustio meritorno odlučiti o osnovanosti tog dijela tužbenog zahtjeva.

Slijedom navedenog valjalo je, na temelju odredbe članka 380. točke 3. ZPP-a, uvažiti tužiteljevu žalbu, ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U postupku koji je prethodio pobijanoj presudi, kao niti u pobijanoj presudi, nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa tako niti bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju povredu se poziva i tužitelj.

Nije počinjena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 6. ZPP-a na koju se neosnovano poziva žalitelj. Naime, podneskom od 10. svibnja 2019. (str. 311. spisa) tužitelj je predložio odgoditi određivanje ročišta i odgoditi ročište određeno za 21. svibnja 2019. zbog zdravstvenih razloga (moždanog udara) jedinog člana uprave Hrvoja Šimića zbog kojih mu je određeno mirovanje i utvrđena nesposobnost za rad

koja će trajati minimalno do 15. srpnja 2019. kad je određen specijalistički pregled u KBC Sestre Milosrdnice. U prilog navedenih tvrdnji dostavio je otpusno pismo (str. 312. spisa), potvrdu o privremenoj nesposobnosti za rad (str. 313. spisa), koju ponovno dostavlja uz žalbu, i preporuku od 3. svibnja 2019. (str. 314. spisa). Iz navedenih isprava u bitnome proizlazi da je Hrvoje Šimić zaprimljen u bolnicu 22. ožujka 2019., a otpušten je 3. travnja 2019. zbog, u tim ispravama određenih zdravstvenih razloga, dok je kontrola određena za 15. srpnja 2019. Nadalje proizlazi da je kao prvi dan nesposobnosti za rad utvrđen 22. ožujka 2019., dok je kao očekivano trajanje te nesposobnosti navedeno 60 dana. Dakle, privremena nesposobnost za rad trajala je 60 dana, počevši od 22. ožujka 2019., što znači da je ona trajala do zaključno 20. svibnja 2019., dok je ročište u ovom predmetu održano 21. svibnja 2019. Osim navedenih isprava, tužitelj nije, prije održavanja navedenog ročišta, dostavio druge isprave na temelju kojih bi prvostupanjski sud mogao utvrditi da je privremena nesposobnost za rad trajala i nakon 20. svibnja 2019., a time i na dan održavanja ročišta 21. svibnja 2019. Tužitelj je po prvi put tek uz žalbu dostavio izvješće o privremenoj nesposobnosti za rad od 27. lipnja 2019. (str. 346. spisa) pa ovaj sud nije ovlašten ocjenjivati navedenu ispravu u smislu odredbe članka 352. stavka 1. ZPP-a. Osim toga, odredbom članka 116. stavka 1. ZPP-a propisano je da sud može ročište odgoditi kad je to potrebno radi izvođenja dokaza ili kad za to postoje drugi opravdani razlozi. Dakle, čak i u slučaju ako i kada je to potrebno radi izvođenja dokaza ili kad za to postoje drugi opravdani razlozi sud nije dužan odgoditi ročište, već to može učiniti. Uzevši u obzir navedeno, prvostupanjski sud je, suprotno žalbenim navodima, pravilno i zakonito postupio kada je odbio tužiteljev prijedlog za odgodu navedenog ročišta na koje je tužitelj pravovremeno pozvan.

Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je, u točki I. izreke pobijane presude, pravilnom primjenom materijalnog prava odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev koji se odnosi na propuštanje podnošenja prijedloga za proglašenje dosude i javne dražbe predmetne nekretnine nevažećom i trpljenje namirenja tužiteljeve tražbine prema Prvotuženiku do iznosa od 1.895.214,00 kn od strane drugotuženika.

Opće pretpostavke pobijanja propisane su odredbama članka 66. ZOO-a, a to su: 1) dospjelost vjerovnikove tražbine za isplatu, 2) dužnikova insolventnost, 3) dužnikova pravna radnja, te 4) postojanje oštećenja vjerovnika, time da pobijanje omogućuje vjerovnikovo namirenje. Navedene opće pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene, što, međutim, ovdje nije slučaj, kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da se radi o pravnoj radnji koju je sud dužan poduzeti po službenoj dužnosti ako kupac kojem je nekretnina dosuđena ne položi kupovninu u određenom roku, a ne o radnji čije je poduzimanje dužna predložiti stranka. Naime, odredbom članka 98. stavka 6. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10, 154/11 i 70/12; dalje: OZ/96), koja je istovjetna odredbi članka 103. stavka 6. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13 i 93/14, dalje: OZ/12) propisano je da će u rješenju o dosudi sud odrediti da će se nekretnina dosuditi i kupcima koji su ponudili nižu cijenu, redom prema veličini cijene koju su ponudili, ako kupci koji su ponudili veću cijenu ne polože kupovninu u roku koji im je određen ili koji će im biti određen. U tom slučaju sud će donijeti posebno rješenje o dosudi svakom narednom kupcu koji je ispunio uvjete da mu se nekretnina dosudi, u kojem će odrediti rok za polaganje kupovnine. Sud će u tom rješenju najprije oglašiti nevažećom dosudu kupcu koji je ponudio višu cijenu. Iz citiranih odredaba proizlazi da se dosuda nekretnine oglašava nevažećom ako i kada se za to ispune tim odredbama propisani uvjeti, i to

po službenoj dužnosti, a ne na prijedlog stranke. Dakle, citiranim, kao niti drugim odredbama OZ/96, odnosno OZ/12 nije propisana dužnost stranke za proglašenje dosude nekretnine nevažećom jer se ona ne oglašava nevažećom na prijedlog stranke, već je to dužan učiniti sud po službenoj dužnosti ako i kada se za to ispune zakonom propisani uvjeti. Stoga je pravilno utvrđenje prvostupanskog suda kako u konkretnom slučaju ne postoji propuštanje Prvotuženika na podnošenje prijedloga za proglašenje dosude nevažećom jer to niti nije bila njegova zakonska obveza.

Osim toga, čak i u slučaju da se ne podnošenje navedenog prijedloga može smatrati propuštanjem Prvotuženika, pravilno je utvrđenje prvostupanskog suda da takvo propuštanje nije utjecalo na namirenje tužiteljeve tražbine.

Naime, iz zaključka prvostupanskog suda poslovni broj Ovr-240/2016 od 11. listopada 2017. (str. 15.-17. spisa) proizlazi da je u ovršnom postupku utvrđena vrijednost predmetnih nekretnina u iznosu od 1.940.193,00 kn (stana u iznosu od 1.895.214,00 kn, spremišta u iznosu od 19.324,00 kn i parkirnog mjesta u iznosu od 25.655,00 kn). Nadalje, iz isprava u spisu, među ostalim, izvotka iz zemljišne knjige, obavijesti o razlučnom pravu, izvješća stečajnog upravitelja i zapisnika prvostupanskog suda s ispitnog i izvještajnog ročišta održanog 20. travnja 2016. u stečajnom postupku nad prvotuženikom, proizlazi da je tražbina razlučnog vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d. osigurana razlučnim pravom na predmetnim nekretninama na temelju Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama od 6. lipnja 2006. sklopljenog između Raiffeisenbank Austria d.d. kao vjerovnika te Novabela d.o.o. (kasnije tvrtke Novabela 1995 d.o.o.) kao dužnika i založnog dužnika, tadašnjeg vlasnika predmetnih nekretnina, solemniziranog po javnom bilježniku Luciji Popov, pod brojem OU-510/2006, te da je na dan otvaranja stečajnog postupka nad Prvotuženikom (kasnijim vlasnikom predmetnih nekretnina) ona iznosila 1.625.800,00 kn po osnovi glavnice, uvećano za zatezne kamate i troškove. Kako je, dakle, tražbina razlučnog vjerovnika veća od utvrđene vrijednosti predmetnih nekretnina, to se niti iz cjelokupno utvrđenog iznosa kupovine (1.940.193,00 kn) ne bi mogla namiriti tužiteljeva tražbina jer bi taj iznos služio prvenstveno za namirenje troškova postupka i tražbine razlučnog vjerovnika (članak 164.a stavci 1. i 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13)). U slučaju pak da su predmetne nekretnine prodane iznad njihove vrijednosti, višak koji bi preostao nakon namirenja troškova postupka i tražbine razlučnog vjerovnika služio bi prvenstveno za namirenje tražbina vjerovnika prvog višeg isplatnog reda, a tek ako bi se oni uspješno namirili pristupilo bi se razmjernom namirenju tražbina stečajnih vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, među kojima se nalazi i tužitelj, ali nije jedini pa niti u tom slučaju njegova tražbina ne bi mogla biti namirena u cijelosti.

Nadalje, prvostupanski sud je pravilnom primjenom materijalnog prava, u točki II. izreke pobijane presude, odbio kao neosnovan i tužbeni zahtjev za utvrđenje da ne postoji valjani pravni odnos temeljem kojeg je drugotuženik stekao pravo vlasništva na nekretnini prvotuženika u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22.

Odredbom članka 126. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09; dalje: ZV) propisano je da se pravo vlasništva stječe odlukom suda ili drugog tijela u slučajevima određenim zakonom, na način i pod pretpostavkama određenim zakonom. Pravo vlasništva stječe se u trenutku pravomoćnosti sudske, odnosno konačnosti odluke druge vlasti, ako što drugo nije određeno zakonom, niti proizlazi iz cilja radi kojega se odluka donosi (članak 126. stavak 2. ZV-a).

Iz isprava u spisu, prvenstveno izvotka iz zemljišne knjige (str. 58.-70. spisa) i obrazloženja pobijane presude u bitnome proizlazi da je drugotuženik upisan kao vlasnik predmetne nekretnine na temelju: 1) pravomoćnog rješenja prvostupanjskog suda poslovni broj Ovr-240/2016 od 21. prosinca 2017. o dosudi nekretnine (str. 76.-78. spisa), 2) zaključka prvostupanjskog suda poslovni broj Ovr-240/2016 od 18. srpnja 2018. kojim je naloženo zemljišnoknjižnom sudu upisati drugotuženika kao vlasnika predmetne nekretnine jer je rješenje o dosudi postalo pravomoćno (str. 79. spisa), 3) potvrde prvostupanjskog suda poslovni broj Ovr-240/2016 od 18. srpnja 2018. o uplati kupovnine (str. 80. spisa), 4) zaključka prvostupanjskog suda poslovni broj Ovr-240/2016 od 27. rujna 2018. kojim se specificiraju zabilježbe i tereti koje je zemljišnoknjižni sud dužan brisati prilikom upisa prava vlasništva u korist drugotuženika (str. 81.-82. spisa) i 5) rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Z-52679/2018 od 27. rujna 2018. kojim se u zk. ul. 16815 (E-41 i E-43) dopušta upis prava vlasništva u korist drugotuženika (str. 73.-74. spisa). Dakle, IPrvotuženik je stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini na temelju pravomoćnog rješenja suda o dosudi nekretnine, nakon uplate kupovnine za dosuđenu nekretninu (argument iz članka 108. stavka 1., 3. i 4. te članka 110. OZ/12 koji sadržajno odgovara odredbama članka 101. stavka 1., 3. i 4. te članka 102. OZ/96), kao što je to pravilno utvrdio prvostupanjski sud. U odnosu na žalbene navode koji se odnose na postupanje ovršnog suda u postupku prodaje predmetne nekretnine, ističe se da u ovom postupku povodom tužbe za pobijanje i utvrđenje, sud nije ovlašten ispitivati pravilnost i zakonitost postupanja ovršnog suda.

Konačno, prvostupanjski sud je pravilnom primjenom materijalnog prava, u točki II. izreke pobijane presude, odbio i dio tužbenog zahtjeva kojim se zahtijeva da drugotuženik izda prvotuženiku tabularnu ispravu za upis prava vlasništva na predmetnoj nekretnini.

Naime, odredbom članka 115. stavka 1. ZV-a propisano je da na temelju valjanoga pravnoga posla kojemu je cilj stjecanje vlasništva prelazi vlasništvo s dotadašnjega vlasnika na stjecatelja, a na način određen zakonom. Vlasništvo nekretnine stječe se zakonom predviđenim upisom stjecateljeva vlasništva u zemljišnoj knjizi na temelju valjano očitovane volje dotadašnjega vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja, ako zakonom nije određeno drukčije (članak 119. stavak 1. ZV-a). U konkretnom slučaju tuženici nisu u pravnom odnosu na temelju pravnog posla koji bi bio pravna osnova (titulus) za uknjižbu prava vlasništva u zemljišnoj knjizi, a čiji bi sastavni dio bila i izjava kojom se nekom dopušta upis prava vlasništva u zemljišnoj knjizi na svoje ime, dakle, očitovanje kojim dotadašnji vlasnik prenosi pravo vlasništva na nekretnini na stjecatelja (klauzula intabulandi). Zbog toga je pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da tužitelj ne može osnovano zahtijevati da sud naloži drugotuženiku izdavanje tabularne isprave prvotuženiku.

Uzevši u obzir navedeno, tužitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude. Zbog toga je, na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, valjalo odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će nakon provedenog dokaznog postupka donijeti će novu pravilnu i zakonitu odluku kojom će odlučiti o dijelu tužbenog zahtjeva za utvrđenje da je pobožno propuštanje podnošenja žalbe protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-240/2016 od 21. prosinca 2017., o dosudi nekretnina prvotuzenika, upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, prvotuzeniku u kojoj će navesti jasne razloge o (ne)osnovanosti tog dijela tužbenog zahtjeva (članak 338. stavak 4. ZPP-a).

Zagreb, 29. travnja 2020.

Predsjednik vijeća
Tatjana Kujundžić Novak

Broj zapisa: **17895-98103**

Kontrolni broj: **09f53-89208-1bef6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.